

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-10-16 Nr. 429-432
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X. X. (toliau – pareiškėjas) ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas).

Sprendimo santrauka¹

Ginčas kilo dėl draudimo išmokos, atlyginančios pareiškėjo automobiliui padarytą žalą, dydžio ir nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų atlyginimo. Įvertinus šalių pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, darytina išvada, kad draudikas tinkamai apskaičiavo transporto priemonės atkūrimo kaštus ir pagrįstai kompensavo pusę turto vertintojo samdymo išlaidų, todėl pagrįstai atsisakė mokėti papildomą draudimo išmoką.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2025 m. gruodžio 13 d. eismo įvykio metu buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis *Volkswagen Golf* (valst. Nr. (duomenys neskelbtini)). Pareiškėjas kreipėsi į draudiką, apdraudusį atsakingo už eismo įvykį asmens civilinę atsakomybę, dėl patirtos žalos atlyginimo. Gauta pranešimo apie įvykį pagrindu draudikas pradėjo žalos administravimą.

Pareiškėjas, pranešdamas apie įvykį, draudiko savitarnos portale pasirinko nuotolinį transporto priemonės apžiūros būdą (t. y. pažymėjo, kad pats pateiks transporto priemonės sugadinimų nuotraukas, dokumentus ir kitą informaciją) ir nurodė pageidaujantis gauti draudimo išmoką pinigais.

Draudikas, įvertinęs gautus duomenis, atliko pirminį žalos vertinimą ir 2025 m. gruodžio 17 d. pateikė pareiškėjui remonto sąmatą. Draudikas taip pat nurodė, kad, jeigu yra papildomų sugadinimų, kurie nebuvo įvertinti, tai pareiškėjas turėtų pateikti neįtrauktų sugadinimų nuotraukas ir žalos dydis bus peržiūretas. Atsakydamas į draudiko pranešimą, pareiškėjas nurodė, kad tokiu atveju jam reikalingas autoservisas, o draudikas pateikė pareiškėjui autoservisų, kurie gali atlikti pareiškėjo automobilio apžiūrą, sąrašą.

UAB „Automobilių dažymo sistemos“ autoserviso atstovas atliko pareiškėjo automobilio apžiūrą ir pateikė draudikui informaciją apie jos metu užfiksuotas apgadintas dalis bei reikalingus remonto darbus. 2025 m. gruodžio 22 d. pareiškėjas taip pat informavo draudiką, kad su pirmiau apskaičiuota draudimo išmoka nesutinka ir lauks draudiko sprendimo.

2026 m. sausio 12 d. draudikas parengė sąmatą, kurioje nurodyta 1 879,16 Eur be PVM automobilio remonto kaina.

Pareiškėjas savo lėšomis užsakė nepriklausomo turto vertintojo Eugenijaus Laurinčiuko vertinimo ataskaitą Nr. (duomenys neskelbtini) (vertinimo data – 2026 m. vasario 4 d.), kurioje nustatyta, kad automobilio atkūrimo kaštai be PVM sudaro 3 057,86 Eur (bendra nuostolio suma su 200,00 Eur vertinimo išlaidomis – 3 257,86 Eur) (toliau – Vertinimo ataskaita). Vertinimo ataskaita buvo pateikta draudikui.

Draudikas, gavęs Vertinimo ataskaitą ir atsižvelgdamas į kitas žalos administravimo metu nustatytas aplinkybes, keletą kartų tikslino remonto sąmatą ir galutinai nustatė, kad pareiškėjui

¹ Santraukoje pateikiamas tik trumpas nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimas. Norint suprasti ir (arba) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

išmokėtina draudimo išmoka už automobilio sugadinimus (be PVM) sudaro 2 670,41 Eur. Remonto išlaidas draudikas apskaičiavo atsižvelgęs į Vertinimo ataskaitoje nurodytą remonto darbų valandinį įkainį, tačiau pakoregavęs remontui reikalingų dalių ir detalių kainas pagal dalių tiekėjo UAB „Smartlinė“ įkainius. Taip pat draudikas išimties tvarka sutiko padengti pusę pareiškėjo patirtų nepriklausomo turto vertintojo išlaidų – 100 Eur. Iš viso draudikas pareiškėjui išmokėjo 2 770,41 Eur sumą.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko apskaičiuotu žalos dydžiu bei sprendimu atlyginti tik pusę turto vertinimo išlaidų ir pateikė draudikui pretenziją dėl priimto sprendimo, tačiau draudikas jos netenkino.

Nepavykus išspręsti kilusių nesutarimų, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti šalių ginčą ne teismo tvarka.

Ginčo reikalavimai

Išmokėti 487,45 Eur draudimo išmoką ir atlyginti likusias neatlygintas turto vertinimo išlaidas (100 Eur).

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėjas nesutinka su draudiko apskaičiuotu žalos dydžiu ir išmokėta 2 770,41 Eur draudimo išmoka už eismo įvykio metu apgadintą jam priklausančią transporto priemonę. Pareiškėjo teigimu, nepriklausomo turto vertintojo, naudojant „Audatex“ sistemą ir pritaikius 24,63 proc. dalių nusidėvėjimą, nustatyta nuostolio suma yra 3 257,86 Eur, todėl draudikas nepagrįstai neatlygino 487,45 Eur nustatytos žalos dalies. Pareiškėjas nurodo, kad draudikas nepateikė išsamaus žalos apskaičiavimo, alternatyvių dalių kainų pagrindimo ir įrodymų, jog už išmokėtą sumą būtų galima atkurti transporto priemonę iki būklės, buvusios prieš eismo įvykį, tokiu būdu nepagrįstai sumažino transporto priemonės atkūrimo išlaidas ir pažeidė visiško žalos atlyginimo principą.

Draudikas nesutinka su pareiškėjo reikalavimais ir nurodo, kad neturi pareigos draudimo išmokos apskaičiuoti išimtinai pagal Vertinimo ataskaitą. Draudiko teigimu, žala apskaičiuota vadovaujantis teisės aktų reikalavimais, taikant 39,03 Eur valandinį remonto darbų įkainį ir realaus dalių tiekėjo UAB „Smartlinė“ kainas. Draudikas pažymėjo, kad pagrindinis sąmatų skirtumas susidaro dėl dalių kainų, nes nepriklausomas vertintojas taikė oficialaus gamintojo atstovo kainas, tačiau nėra duomenų, kad pareiškėjas tokias dalis įsigijo ar kad draudiko apskaičiuotos išmokos nepakaktų transporto priemonei atkurti. Draudikas taip pat nesutinka visiškai atlyginti nepriklausomo vertinimo išlaidų, nes transporto priemonės apžiūros buvo atliktos su pareiškėju suderintu būdu, o kreiptis į nepriklausomą vertintoją pareiškėjas turėjo teisę savo lėšomis. Nepaisant to, draudikas nurodė geranoriškai sutikęs atlyginti pusę šių išlaidų. Pareiškėjo reikalavimą draudikas nurodė laikantis nepagrįstu ir prašė jį atmesti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir draudiko kilusį ginčą, būtina įvertinti, ar:
1) draudikas tinkamai nustatė ir pagrindė draudimo išmokos, skirtos per eismo įvykį pareiškėjo transporto priemonei padarytai žalai atlyginti, dydį; 2) draudikui kilo pareiga atlyginti pareiškėjui visas turto vertinimo išlaidas.

1. Dėl draudimo išmokos dydžio

Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sistemos veikimo teisinius pagrindus ir principus reguliuoja Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas (TPVCAPDĮ) ir jo įgyvendinamieji teisės aktai (Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklės (toliau – Taisyklės)² ir kt.).

Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (arba) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (toliau – Biuras), vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (arba) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Šią nuostatą pakartoja ir Taisyklių 13 punktą, kuris, iš esmės atkartodamas TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalį, nustato draudikui pareigą tinkamai nustatyti padarytos žalos dydį, remiantis dokumentais, įrodančiais žalos aplinkybes, faktą ir dydį, atsižvelgus į visas bylai reikšmingas aplinkybes.

Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomi, vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – Civilinis kodeksas), TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (arba) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtiniosios turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (arba) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinąsias remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos). Būtiniosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (arba) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas (TPVCAPD) priklauso nuostolių draudimo rūšiai, todėl jo tikslas yra kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius. Atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse įgyvendinamą Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį.

Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita.³ Nustatant nukentėjusio trečiojo asmens turtui padarytą žalą, turi būti atsižvelgiama į visas individualias aplinkybes ir

² Patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015.

vadovaujamosi TPVCAPD tikslu kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius, nepažeidžiant šio asmens teisės į teisingą žalos atlyginimą bei nepatiriant papildomų išlaidų dėl nuo nukentėjusio trečiojo asmens nepriklausančių priežasčių.⁴

Pažymėtina, kad pagal kasacinio teismo praktiką, kai ginčas susijęs su atlygintinos žalos dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti.⁵

Vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika, taip pat Ginčų nagrinėjimo taisyklių 24 punktu, kuriame nustatyta, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi principo, darytina išvada, jog pareiškėjas turi įrodyti, kad draudiko apskaičiuota išmoka automobiliui atkurti yra nepagrįsta, nepakankama tam, jog būtų atlyginti jo patirti nuostoliai. Draudikas, atvirkščiai, turi pagrįsti, kad jo atlikti skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi priimdamas sprendimą dėl draudimo išmokos, yra teisingi, o nustatytas galutinis atlygintinos žalos dydis atitinka visiško nuostolių atlyginimo principą.

Iš bylos duomenų matyti, kad draudikas iš esmės atsižvelgė į Vertinimo ataskaitą (joje nurodytą remonto darbų trukmę, valandinius remonto darbų įkainius (juos pritaikė ir savo parengtoje galutinėje sąmatoje), remonto darbų pobūdį ir kt.), netgi numatė šiek tiek didesnę remonto ir dažymo darbų apimtį nei turto vertintojas. Esminis skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje pateiktos sąmatos ir draudiko sąmatos susidaro dėl dalių kainų skirtumų. Vertinimo ataskaitoje pateiktoje sąmatoje nurodyta, kad keičiamos dalys kainuoja 2 734,62 Eur, o draudikas įvertino, kad remontui reikalingas dalis galima įsigyti už 2 177,66 Eur.

Nagrinėjamu atveju matyti, kad draudiko pateiktoje „Audatex“ sąmatoje dalių kainos buvo apskaičiuotos pagal realiai rinkoje veikiančios ir automobilių dalių prekyba užsiimančios bendrovės UAB „Smartlinė“ kainininką, atsižvelgiant į remontui reikalingų naujų originalių detalių kainą. Draudikas papildomai pateikė dalių kainas pagrindžiantį www.smartline.lt portalo krepšelio nuorašą, patvirtinantį, kad remontui reikalingas analogiškas naujas originalias dalis realiai rinkoje galima įsigyti gerokai pigiau, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje, ir 2026 m. rugsėjo mėn. taikyti įkainiai išliko beveik nepakitę.

Kaip minėta, privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai numato draudimo išmokos apskaičiavimą pagal būtinųjų remonto išlaidų, pagrįstų vidutiniais įkainiais, kriterijus. Tai reiškia, kad teisės aktuose nustatytas ne bet kokių remonto išlaidų, o būtinųjų remonto išlaidų atlyginimo principas. Šie kriterijai papildomai grindžiami ir Civiliniame kodekse įtvirtintais sutarčių ir prievolių ekonomišką vykdymą, taip pat teisingo žalos atlyginimo principais. Vien skirtingų detalių kainų nurodymas turto vertinimo ataskaitose ir draudikų sąmatose ar kituose žalos dydį pagrindžiančiuose dokumentuose nepatvirtina, kad didesnė kaina savaime laikytina objektyviai būtina transporto priemonei atkurti.

Atsižvelgiant į tai, kad byloje pateikti duomenys apie realias ir mažesnes analogiškų naujų originalių dalių kainas rinkoje, laikytina, jog jie geriau atspindi pirmiau minėtą prievolių ekonomišką vykdymą principą bei būtinųjų išlaidų apskaičiavimo pagal vidutinius įkainius tvarką. Atitinkamai pareiškėjo reikalavimas išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą išimtinai pagal Vertinimo ataskaitą, laikytinas nepagrįstu.

Papildomai pažymėtina, kad pareiškėjui pateikus faktinį automobilio remontą ir dėl jo patirtas PVM išlaidas patvirtinančius dokumentus, draudikas turėtų spręsti dėl PVM dalies išmokėjimo. Jeigu pareiškėjas pateiktų kitą informaciją, patvirtinančią, kad išmokėtos draudimo išmokos faktiškai nepakanka būtinoms remonto išlaidoms padengti, pavyzdžiui, jeigu remonto metu paaiškėtų papildomų, iki tol nefiksuotų defektų, draudikas turėtų tokią informaciją įvertinti pagal teisės aktų reikalavimus ir spręsti dėl didesnių būtinųjų remonto išlaidų kompensavimo.

2. Dėl turto vertinimo išlaidų atlyginimo

Kaip minėta pirmiau, pareiškėjas prašė įpareigoti draudiką atlyginti ne pusę, o visas turto vertinimo išlaidas, t. y. papildomai išmokėti 100 Eur.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad atsakingas draudikas ar Biuras nedelsdamas, ne vėliau kaip per 3 darbo dienas nuo nukentėjusio trečiojo asmens rašytinio

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018.

⁵ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018 ir kt.

pranešimo apie eismo įvykį gavimo dienos, privalo apžiūrėti sugadintą ar sunaikintą turtą ir atlikti kitus nurodytus veiksmus. Sugadinto ar sunaikinto turto apžiūros procedūra gali būti vykdoma ir nuotoliniu būdu pagal pateiktus turto sugadinimą ar sunaikinimą įrodančius dokumentus, nuotraukas ir (arba) vaizdo įrašus, jeigu tai pakankama, kad būtų tinkamai užfiksuotas padarytas turto sugadinimas ar sunaikinimas. Tokiu atveju žalos dydis nustatomas vadovaujantis pateiktais dokumentais, nuotraukomis ir (arba) vaizdo įrašais.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu atsakingo draudiko ar Biuro įgaliotas asmuo neatvyko per šio straipsnio 2 dalyje nustatytą terminą ir (arba) nebuvo atlikta apžiūra nuotoliniu būdu, kaip tai numatyta šio straipsnio 2 dalyje, nukentėjęs trečiasis asmuo turi teisę įsigyti turto vertinimo paslaugas, kad būtų nustatytas turtui padarytos žalos dydis. Tokiu atveju atsakingas draudikas ar Biuras privalo atlyginti rinkos kainas atitinkančias nukentėjusio trečiojo asmens turėtas turto vertinimo paslaugų išlaidas. Nukentėjęs trečiasis asmuo taip pat turi teisę savo iniciatyva ir savo lėšomis papildomai kreiptis į ekspertus dėl padarytos žalos dydžio nustatymo.

Nagrinėjamu atveju TPVCAPDĮ 15 straipsnio 2 dalyje nurodytų terminų pažeidimų nenustatyta. Iš bylos duomenų matyti, kad teisės aktų nustatytais terminais buvo atlikta nuotolinė automobilio apžiūra pagal pareiškėjo pateiktas apgadinimų nuotraukas, o vėliau, pareiškėjui išreiškus tokį lūkestį, – automobilis apžiūrėtas draudiko nurodytose remonto dirbtuvėse. Todėl draudikui nekilo pagrindas padengti turto vertinimo išlaidų, remiantis TPVCAPDĮ 15 straipsnio 2 dalyje įtvirtintų turto apžiūros terminų nesilaikymu.

Kita vertus, vadovaujantis prievolių vykdymo principais, Lietuvos banko nuomone, TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalies nuostatos nereiškia, kad draudiko pareiga atlyginti nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas gali kilti besąlygiškai tik vieninteliu atveju – per nustatytą terminą neapžiūrėjus sugadinto turto. Lietuvos banko vertinimu, nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidos nukentėjusiam trečiajam asmeniui turi būti atlyginamos ir tada, kai išlaidas nukentėjęs asmuo patiria įrodinėdamas žalos dydį, o draudikas, vadovaudamasis pateiktomis ekspertų išvadomis, perskaičiuoja draudimo išmoką ar pakeičia savo sprendimo pagrindą.

Kitoks TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos nuostatos aiškinimas tam tikrais atvejais sudarytų sąlygas iškreipti transporto priemonių civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sistemos funkcionavimo pagrindus ir principus: galėtų susidaryti situacija, kai TPVCAPDĮ numatyta nukentėjusio trečiojo asmens teisė savo iniciatyva ir lėšomis papildomai kreiptis į ekspertus dėl padarytos žalos dydžio nustatymo virstų esmine teisingo nuostolių nustatymo sąlyga ir iš esmės eliminuotų draudiko atsakomybę už tinkamą savo prievolių vykdymą.

Kaip matyti iš pateiktų duomenų, pareiškėjas, ginčydamas draudimo išmokos dydį, kreipėsi į turto vertintoją, kuris parengė Vertinimo ataskaitą. Draudikas, perskaičiuodamas draudimo išmoką, rėmėsi joje nurodytu remonto darbų įkainiu, taip pat, atsižvelgdamas į Vertinimo ataskaitoje nurodytus duomenis, pakoregavo remonto darbų apimtį. Taigi, nors draudikas, kaip nustatyta šiame sprendime, pagrįstai besąlygiškai nesivadovavo Vertinimo ataskaitoje pateiktais remonto išlaidų skaičiavimais ir atliko objektyviais duomenimis pagrįstas dalių kainų korekcijas, tačiau Vertinimo ataskaita prisidėjo prie teisingos draudimo išmokos apskaičiavimo.

Atsižvelgiant į pirmiau nurodytas aplinkybes, susijusias su Vertinimo ataskaitos rengimo aplinkybėmis ir jos reikšme galutiniam draudiko sprendimui, bei remiantis protingumo, teisingumo, sąžiningumo principais, siekiant užtikrinti šalių teisių bei teisėtų interesų pusiausvyrą, darytina išvada, kad tokiu atveju draudikas turėtų atlyginti pusę vertinimo išlaidų. Tai draudikas yra padaręs dar iki ginčo nagrinėjimo Lietuvos banke pradžios, todėl reikalavimas atlyginti likusias turto vertinimo išlaidas laikytinas nepagrįstu.

Išvada

Vadovaujantis Lietuvos bankui pateiktų duomenų visuma, pareiškėjo reikalavimai išmokėti papildomą 487,46 Eur draudimo išmoką ir papildomai atlyginti 100 Eur turto vertinimo išlaidas yra nepagrįsti ir atmestini.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos

banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliam atsakymui į kiekvieną šalių argumentą ir (arba) teiginį⁶.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

---

⁶ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.